

[Johan Asmussen.]

ligt sikrede skatteyderen som part i en skattesag. I den retning mener jeg at ministeren foreløbig fuldstændig har svigtet.

Jeg ser en vis trøst i, at ministeren henviser til, at grunden til, at man ikke kan gå så vidt i øjeblikket, er, at det ville forudsætte en betydelig udbygning af ligningsmyndighederne. Det har i sig selv sine betænkeligheder, som jeg ikke skal komme ind på her; men noget er der jo nok om det. Ingen kan have noget imod, at ligningen bliver så effektiv som muligt — det skal dog helst ikke være ved hjælp af Parkinsons lov. Men altså: når ministeren mener, at en udbygning af ligningsmyndighederne er nødvendig, og hvis en sådan foretages, ligger der åbenbart deri et fingerpeg om, at man derefter, når disse forudsætninger er i orden, også vil gå videre med en virkelig reform af landsskatteretten.

Der er peget på, at partsoffentlighedsloven giver en skatteyder bedre muligheder over for landsskatteretten. Det er til en vis grad rigtigt. Der kræves nok nogen forbedring — som hr. Hagen Hagensen har været inde på — men jeg kan dog ikke lade være med at sige, at jeg må erkende, at den service, man i hvert fald i en del år har fået fra landsskatterettens side med hensyn til oplysninger og på anden måde, finder jeg har været upåklagelig. Der skal dog nok noget mere til, og på det punkt søger jeg også en vis trøst i ministerens bemærkninger om, at man kan træffe yderligere foranstaltninger i retning af parternes ligestilling ved gennemførelse af ændringer i bekendtgørelser, uden at man behøver at ændre loven. Ministeren oplyser, at det er hensigten at tage disse bekendtgørelser op til revision; så kunne man jo have lyst til at spørge: hvis det er så simpelt at foretage forbedringer på det område, som vel generelt anses for vigtigt, hvorfor har man så ikke for længst gjort det? Men i hvert fald bør man så nu gøre alvor af det hurtigst muligt. Jeg tager ministerens bemærkning herom — i fremsættelsen, tror jeg det var

— som et tilsagn om, at en sådan revision kan ventes i løbet af meget kort tid.

Jeg mener, at det lovforslag, som foreligger her, efter nærmere overvejelse af enkelthederne, bør gennemføres hurtigt; men samtidig håber jeg, at man under udvalgsarbejdet vil få det ganske klart frem, at det, som var meningen, stadig er meningen, nemlig en virkelig reform på baggrund af og måske i takt med en egentlig skattereform, men også en reform af den del af skattesystemet, som landsskatteretten er udtryk for, det sted, hvor skatteyderen i første omgang på højere plan skal søge sin beskyttelse.

Jeg håber, at de medlemmer af det høje ting, som har den glæde og ære at sidde i udvalgene, vil gøre noget alvorligt for, at de planer, som de havde i sin tid, kommer videre med effektivt resultat.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Det er jo rigtigt, — som det er understreget — at der er to ting, som er vigtige: hensynet til skatteyderens betryggelse og hensynet til sagernes hurtigere behandling. Det første hensyn er jo nok det vigtigste.

Jeg har den opfattelse, at netop hensynet til skatteyderens betryggelse gør, at man på dette område måske vanskeligt kan gå til at skabe en egentlig domstol. Det er også fremgået af det, der er sagt i dag, at der her er tale om ofte komplicerede sager og sager, hvor det er nødvendigt at hjælpe den enkelte skatteyder, hvad en domstol jo næppe vil gøre og ikke føler sig forpligtet til at gøre.

Jeg tror, det er af væsentlig betydning for vurderingen af hele dette spørgsmål, at man har øje for, hvad det ville koste den enkelte skatteyder, hvis han skulle have sine sager behandlet, som de behandles ved de normale domstole. Det er jo rigtigt, at man så måske kunne rationalisere arbejdet i landsskatteretten, men vi må i så fald ikke glemme, at det arbejde, der her spares, lægger vi i stedet for over på den enkelte skatteyder. Det bliver da ham, der